

Kunsten at fange søkøer i Guyana!

Af Erling Madsen

Træt og euforisk på samme tid. Det må være dén diagnose, man 29. november sidste år kunne stille på zoolog Bjarne Klausen.

Denne dag blev Odense Zoos fire nye søkøer lukket ud i bassinet til Henriette, som flyttede ind op til åbningen af Oceanium sidste sommer.

Forud var gået et par uger med store spekulationer og masser af praktiske problemer.

Meget uafklaret

Efter forhandlinger over et års tid var han taget til Georgetown i Guyana på nordspidsen af Sydamerika ved Venezuela.

Han manglede den afgørende underskrift fra udenrigsministeriet i Guyana – og han var også lidt usikker på, hvordan det ville kunne lade sig gøre at fange søkøerne, som lever i to store søer i en nationalpark.

Og ikke nok med at de skulle fanges, der skulle også helst være to hanner og to hunner – og helst unge!

Men idérigdommen var stor hos de lokale zoo-medarbejdere: De byggede eksempelvis en sluse i et vandløb – og undervejs måtte Bjarne Klausen ud og leje en rendegraver og en vandpumpe, ligesom han måtte købe en

anden vandpumpe og et stort net.

- De fangede søkøer lagde vi i et tomt fiskebassin – men vi skulle med rendegraveren først tømme det for murbrokker, brædder og mudder. Og så skulle vi pumpe vand ind, fortæller Bjarne Klausen.

Rendegraveren gjorde også god gavn, da nettene med de i alt otte søkøerne skulle hejSES på land, hvor dyrene skulle undersøges og mærkes, så de fire, der blev udvalgte til Odense, kunne kendes.

Søkøerne, som skønnes at være fem år, var mellem 2,5 og tre meter lange – og det kræver en hel special teknik at håndtere dem på land:

- Vi havde et »tailteam«, som kastede sig over halen: Jeg prøvede selv at blive kastet af – og det var nødvendigt med to-tre mand til halen og to-tre langs siden for at holde den fast, fortæller Bjarne Klausen.

Dyrlæger med hele tiden

Søkøerne fik også god mulighed for at slå med halen under transporten tværs over Atlanten, da de lå i kasser på fem meters længde.

Kasserne var foret med plastic og fyldt med vand og anseelige mængder af vandkål, en delikatesse, som søkøerne er vant til

hjemme fra.

Under hele turen var der to dyrlæger med fra den zoologiske have i Nürnberg, hvorfra Henriette stammer.

Flyturen varede 16 timer, og Bjarne Klausen var bekymret for, hvordan dyrene ville klare det.

- Vi ville gerne undgå at give dem noget beroligende, for det kan sløve dem, fortæller Bjarne Klausen.

Og selv om den ene var lidt urolig på et tidspunkt, blev det ikke nødvendigt.

For at gøre flyrejsen så kort som muligt, valgte Odense Zoo at chartre et fly fremfor at få dem med et almindeligt fragtfly.

Det betød at de fløj direkte fra Georgetown til Billund, hvorfra der efter en dansk dyrlægekontrol var en kort køretur.

Den største ændring ...

De fire blev én efter én lukket ud i bassinet, og kærligt gned de sig op af den noget større og ældre Henriette.

Der var lidt bekymring, fordi hun ikke spiste ret meget – og det har helt givet gavnet hendes appetit, at hun har fået selskab.

- De spiser tilsammen 500 salathoveder om dagen. Og de skal også ud igen – så den største forandring er nok i vandrensningsanlægget, smiler Bjarne Klausen. ■